

med Hensyn til hvilket der er fremkommet stærke Indsigelser fra Medlemmer, som have beskæftiget sig meget længe, meget alvorligt og meget anstrængende med Bestyrelsen af Communalantliggender og dennes Ordning. Og hvorledes fremkommer denne Anmodning? Den fremkommer i samme Dieblit, da vi tillige paa det Stærkeste blive opfordrede til dog for Guds Skyld ikke at lade Lovforslaget blive uforandret. Der stilles et strengt Forlangende til os om at forandre Lovforslaget i et Punkt, hvori Ministeren vil have det forandret, nemlig i det Punkt, der angaaer Borgmesterens Stilling; det skulle vi forandre, thi ellers vil Lovforslaget ikke blive til Lov. Men naar vi saa sige, at det er der vel ogsaa Stemning for, men at vi, naar vi skulle tage dette Punkt, da ogsaa maae tage Lovforslaget i dets Heelhed under nærmere Overveielse og forlange, at der skal gives os den fornødne Tid dertil, saa kommer Indsigelsen. Det gaar dog virkeligt ikke an for Landsthinget at lade sig anvise den Stilling, at det vel skal behandle og forandre de fra det andet Thing kommende Lovforslag, forsaavidt den høitærede Minister ønsker dem forandrede, men at det forresten ikke skal gaae videre ind paa dem. Den høitærede Minister har ganske vist, troer jeg, ikke villet antyde det, der saaledes fremgik af hans Ord, men Forholdene, som de stille sig, lægge os disse Tanker saa alvorligt paa Sinde, at jeg siger, at vi endeligt den første Gang, da vi benyttede den nye Forsatning, og den første Gang, da Landsthinget er samlet efter dens Vedtagelse, for Alvor maae tænke paa at hævde Landsthingets passende og rette Stilling og dets retmæssige og pligtmæssige Indflydelse paa Lovforslagenes Behandling. Af denne Grund, foruden af Realitetshensynet, foreslaaer jeg ogsaa at nedsætte et Udvalg.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke, at den ærede Landsthingsmand, som nu satte sig, var ganske heldig, naar han som Exempel paa Sager, hvori Landsthinget havde vist den Resignation ikke at nedsætte noget Udvalg, nævnte de to Beslæger. Det kan dog næppe være glemt af det ærede Medlem, at disse to Beslæger have ligget her i Landsthinget i

et Udvalg i den 17de Samling omtrent fra Samlingens Begyndelse og til dens Slutning. (Madvig: Det var i et andet Landsthing.) Hvad der nærmest bevægede mig til at begjære Ordet, var, at det forekom mig, at jeg i det ærede Medlems Udtalelser kunde spore en noget lignende Stemning som den, der før kom til Orde i en Udtalelse fra et andet æret Medlem for Kjøbenhavn (Behmann), som endogsaa brugte det Udtryk om Lovforslaget, at det burde have været forelagt først i Landsthinget. Jeg erkjender naturligtvis ikke nogen Forpligtelse for Regjeringen til at forelægge noget Lovforslag først i noget af Thingene, undtagen Finantslovsforslaget. En noget lignende Stemning syntes det mig, som sagt, at der gik igjennem det ærede Medlems Udtalelser, idet han anbefalede et Udvalgs Nedsættelse. Det skulde gjøre mig ondt, om jeg i Virkeligheden havde berettiget det ærede Medlem til en Formodning om, at jeg havde villet tilfidesætte Landsthinget ligeoverfor Folkethinget, og at jeg havde villet give Landsthinget en mindre berettiget Indflydelse paa Lovgivningsarbejderne end Folkethinget. Det forekommer mig ikke, at jeg har antydet Noget som helst om, at jeg kun ønskede, at Landsthinget skulde være mig behjælpeligt med at indføre de Forandringer i Lovforslaget, som jeg satte Priis paa, medens jeg øvrigt vilde afstære Landsthinget fra al Indflydelse paa det. Det er en Selsølg, at der, dersom Landsthinget i sin Heelhed virkeligt deler den forfættende Dom om selve det foreliggende Lovforslag, som er fremkommet fra et Par ærede Medlemmer, maa stee Et af To, nemlig enten at Lovforslaget heelt omarbejdes, eller ogsaa at man modsætter sig dets videre Fremme. Jeg kan ikke ønske Andet, end at ethvert Lovforslag maa blive prøvet tilbunds i enhver af Rigsdagens Afdelinger. Men at jeg ved Siden deraf maa have et levende Ønske om, at det maa lykkes at bringe et Lovforslag, hvis Behandling har medtaget en saa overordentligt lang Tid i den ene af Rigsdagens Afdelinger, tilende endnu i denne Samling, forekommer mig at være aldeles naturligt fra min Side. Naar den ærede 1ste Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Madvig) meente, at jeg havde